

Recenze studie V. Maříka:

Role akademických institucí v inovačních procesech (se zaměřením na ICT)

J. Wiedermann, ÚI AV ČR Praha

Jedná se o vysoce kvalifikovaný rozbor stávající situaci v oblasti ICT v ČR, stručné pojednání o předpokladech úspěšných inovací a o významu vědy a inovací v akademických institucích a také o souvisejících otázkách, jako je zejména spolupráce s praxí. Závěr tvoří některá doporučení, jak odstranit naznačená slabá místa a jak dosáhnout obratu ve stávající situaci tak, aby se rozvoj a podpora ICT staly jednou z hlavních priorit české ekonomiky.

Studie je napsaná velmi čtivým způsobem, obsahuje zajímavá nevyvratitelná fakta (statistické údaje), na kterých staví autor své další myšlenky. Tyto myšlenky mají všechny znaky správné vize: jsou lákavé, smysluplné a reálné. Je zřejmé, že mohou být uskutečněny, čímž by vyřešily stávající situaci elegantním způsobem. Navíc, nevyžadují žádné mimořádné (finanční) investice, pouze konsenzus, organizační změny a jednotný postup, což by se dalo shrnout pod název „rozumná vědní politika“. Problém je asi v těch posledních třech podmínkách, jak ukazuje současná nejednotnost názorů na řízení a organizování vědy a její financování. Právě proto bych tuto studii učinil povinnou četbou pro všechny, kteří/ které rozhodují a současné vědní politice.

V podmínkách projektu SoSIREČR však studie představuje vynikající podklad pro zahájení kvalifikované diskuse na toto téma.

Ke studii nemám žádné zásadní připomínky, snad jenom pár myšlenek, které mě napadly poté, co jsem studii přečetl a začal o ní přemýšlet, resp. poté, co mě studie podnítila k zamyšlení.

Předně, některá tvrzení hned v úvodu mi připadají zbytečně opatrně formulovaná. Např., Česká republika rozhodně MUSÍ mít vizi být přední evropskou ICT zemí, stanovení jasných společenských priorit je NUTNOU PODMÍNKOU pro to, abychom v brzké době měli dostatek lidských zdrojů pro oblast ICT, apod.

Velmi oceňuji, že autor uvažuje bez rozdílu jak o univerzitách, tak i o ústavech AV. Mám pocit (pravděpodobně v souladu s názory autora studie), že využití potenciálu AV v inovačních procesech je přes všechny snahy a deklarace (také) nízké, ale řešení tohoto problému zajisté nebylo hlavním předmětem studie. Nicméně i zde autorem navrhovaný projekt Českého institutu informatiky a kybernetiky A. Svobody by mohl být alespoň částečným řešením tohoto problému.

Poslední poznámka se týká spíše úplnosti výčtu možností spolupráce VŠ s praxí. Možná by stálo za úvahu uvažovat i v českém prostředí o možnosti zřizování tzv. pojmenovaných či dotovaných profesur, tj. profesorských míst, pojmenovaných podle význačných donátorů, kteří velkorysým darem, většinou ve formě nadace, umožní dlouhodobé financování profesorského místa. Taková věc by přispěla nejen k podpoře vědy, ale zviditelnila by i donátora či donátorskou instituci ve vědecké a studentské komunitě.

Praha, 30. června 2010